

— «Δύναμαι ἴσως νὰ ὑπηρετήσω τὸν Κύριον μὲ ἐν μαῦρον»

— «Μάλιστα!» ἀπεκρίθη, διατάσσων συγχρόνως καὶ φαγητόν. Ὁ Κέλλνερος—διότι αὐτὸς ἦτο—ἐξηφανίσθη πάραυτα διὰ περιστροφικῆς κινήσεως ἐπὶ τῆς πτέρνας τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, καὶ ἐνεφανίσθη μετὰ 1]2 τῆς ὥρας κομίζων τὰ διαταχθέντα καὶ συγχρόνως προσβλέπων με μετὰ καλοκαγάρου προστατευτικοῦ μειδιάματος. Ἦτο ἤδη ἑτοιμος νὰ ἐξαφανισθῇ ἐκ νέου, περιστρεφόμενος αὐτὴν τὴν φοράν ἐπὶ τῆς πτέρνας τοῦ δεξιῦ ποδός, ὅτε ἔφερκ τὸ «ποτηράκι μαῦρο» εἰς τὰ χεῖλη. Θεέ μου! . . . ὅποια γεύσις ὄξους . . . οἶνοπνεύματος . . . χρώματος . . . καὶ . . . καί. Ἡ γλῶσσά μου εἶχε κάμει ἐπανάστασιν.

— «Κέλλνερ!» φωνάζω «τί κρασί εἶνε αὐτό;»

— «Εἶνε . . . κρασί μαῦρο . . .»

— «Τί εἶδους μαῦρο;»

— «Κύριε, σὰς βεβχιῶ, ὅτι εἶνε μαῦρο κρασί.»

— «Bordeaux ἴσως;»

— Βέβαια . . . μάλιστα μοὶ ἀποκρίνεται ταυτοχρόνως δὲ φέρων ὑπὸ μάλης τὸ χειρόμακτρον διὰ μεγαλοπρεπ. ὡς κινήσεως ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ, ῥίπτει αὐστηρὸν βλέμμα πρὸς Βορρᾶν, κατόπιν ἕτερον πρὸς Ἀνατολὰς, καὶ ἐξαφανίζεται σχεδὸν ἀοράτως διὰ τινος θύρας πρὸς δυσμάς.

[Ἀκολουθεῖ].

Von Puck.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ.

Οἱ τηλεγραφικοὶ διανομεῖς ἔχουν τώρα καὶ στολὴν ἰδιαιτέρην, πολὺ κιμψήν, ἀνοιχτοῦ κυανοῦ χρώματος· εἶναι ἀληθεῖς δ'ζέντλεμαν. Πιστεύομεν ὑπὸ τοῦ φιλοκάλου κ. Μανσόλα νὰ κανονισθῇ ἰδιαιτέρα στολὴ καὶ διὰ τοὺς ταχυδρομικοὺς διανομεῖς.

Ὁ δυστυχὴς Λεσσέφ! Ἡ Ἀγγλίς ζητεῖ νὰ τὸν μαρκάρῃ διὰ Μχσσαλίαν· ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεκλήρυξε τὴν κεφαλὴν του ὡς νὰ ἦτο κανένας Τάκος. Ἡ δὲ γυναῖκά του ἀπὸ τὸ Πκρίσι νὰ κηρύττῃ τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ἀγγλίας. Αὗται εἶναι δυστυχίαι μεγάλων ἀνδρῶν, τὰς ὁποίας καὶ αὐτὸς ὁ Δεληγιάννης δὲν ὑπέστη!

Θὰ ἐξεπληττόμεθα ὅτι διὰ δεκαεννέα θέσεις δοκίμων τοῦ ναυτικοῦ κατῆλθον εἰς διαγωνισμόν 140 νέοι, ἐὰν δὲν ἐνθυμούμεθα ὅτι πέρυσι διὰ μίαν θέσιν ὑπολογιστοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, συνηγωνίσθησαν τριακόσιοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων δέκα ἱατροὶ, τριάντα ὑφηγηταὶ καὶ πέντε καθηγηταὶ τῆς Θεολογίας!!

Προχθὲς δύο μετέβαινον πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον διὰ τῆς φερωνύμου ὁδοῦ. Αἰφνης, ὁ ἕτερος ἐξ αὐτῶν ἀνακρούει πρῦμναν καὶ γυρνᾷ πίσω:

— Γιὰ ποῦ τῶβαλες;

— Στάσου βρὲ ἀδερφέ, πηγαίνω νὰ βρῶ πιὸ ῥηχὰ γιὰ νὰ περάσω τὸ ποτάμι· διότι ἐδῶ θὰ πνιγούμε!

ΤΑ ΠΕΠΟΝΙΑ.

Αἱ! μὰς ἐράγαν πλέον ἢ μυρτιαῖς
Οἱ ζέφυροι, τ' ἀστέρια καὶ τ' ἀηδόνια.
Ἄς ρίξουμε τῆς ἀγάπης δύο ματιὰς
Κι' ἄς γράψουμε δυὸ στίχους 'ς τὰ πεπόνια.
Γιατί, θερρῶ, ἡ γλύκα τους ἡ τόση
Μ' ἔχει βαθεῖα κατάβαθα πλακώσει.

Ναί, ναί! γλυκαίν' ἡ γλύκα, ἀλλ' ὅμως καίει!
Αὐτὸ τὸ ῥόδο τέτλιο ἀγκάθι φέρει!
Ἄπ' τὸν καιρὸ τῆς Εὐκας μὰς τὸ λείει
Τὸ φίλημα, ἡ ματιὰ, τὸ καλοκαῖρι.
Κι' αὐτὴ ποῦ τὴν καρδιά μου παλαβώνει
Δὲν εἶναι πιὸ γλυκιά ἀπ' τὸ πεπόνι.

(Συμπάθειο, ἔτσι τῶπα δὰ, κυρά μου!
Μ' ἐσὲ καὶ ποιὸς μπορεῖ κακὰ νὰ τᾶχῃ;
Ἐσένανε σὲ χαίρεται ἡ καρδιά μου,
Κι' ἐκεῖνα τὰ γλεντάει τὸ στομάχι.
Καὶ ἓνας ἄλλος λόγος φοβερός:
Αὐτὰ τὰ τρώγω, ἐνῶ ἐσύ . . . με τρῶς.)

Τί μυρουδιὰ καμμιά φορὰ σκορπίζουν!
Λές: ἂν τὰ κόψω, μέλιχ θάναι! Στέκα,
Καὶ τότε ἴσα ἴσα δὲν ἀξίζουν.
Καὶ μοιάζουν φανερά με τὴ γυναῖκα,
Ποῦ τάχα κλαίει, χάνεται, μὰ σέτα
Γιὰ νὰ τὸ λέμε, εἶναι μιὰ κοκκέτα.

Αἱ! μὰς σκοτίσαν πιὰ ἡ πρασινάδαις,
Ἡ πέρδικαις, τὰ σύννεφα, τὰ ἴα.
Δὲν θέλουμε προνόμια, βασιλιάδες.
Ἄς κάμωμε κι' ἐδῶ δημοκρατία,
Νὰ τραγουδοῦμε ἀνθούς καὶ χελιδόνια,
Ἄλλὰ μαζὶ μ' αὐτὰ καὶ τὰ πεπόνια.

Κώστας